

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2013

49. årgang

Foto: Olav Gangås

«Tenk på din skaper i din ungdoms dager,
før de onde dagene kommer.» Pred 12:1

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Folstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Se og lev!

Hele skaperverket vitner om Gud. Bibelen gir oss det klareste vitnesbyrdet om hvem han er: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16).

Det er liv i å se på det Golgata kors, ja, just nu er det liv og for deg. Å syndet, så kom da til ham og bli frelst, se på ham som tok straffen på seg!

Kor: Se, se, se og lev! Det er liv i å se på det Golgata kors, Ja, just nu er det liv og for deg.

Hvorfor henger han der på forbannelsens tre? Jo, fordi dine synder er der. Hvorfor roper han så, av sin Fader forlatt? Kun for deg, for din sjel det jo er.

Det er ikke din bønn, det er ikke din gråt, det er blodet som frelser deg nu. For all verden det rant, og det taler for deg: Det er fred mellom deg og din Gud.

Å, så tvil ikke på at velkommen du er, siden «fullbrakt» fra Golgata lød! Da står intet tilbake å gjøre for deg, Alt er fullført ved Frelserens død.

Å, så kom da og se på det Golgata kors, lov og pris Guds velsignede Lam! Når han selv er ditt liv, da du aldri skal dø, men i evighet leve ved ham!

(Sb 144)

Sann lykke er å høre Jesus til.

Ingar Gangås

Koparormen

Av Ragnar Opstad

«Då sende Herren seraformer inn mellom folket...»

4Mos 21:6

«Det er liv i å se»

Den drepende gifta som ormen fekk overført til Adam og Eva, gjekk i arv til alle deira etterfølgjarar.

Her i øydemarka fekk folket, på grunn av si synd, bokstaveleg talt erfara ormegifta, og mange av israelittane døydde. Folket erkjente at dei hadde synda, og dei gjekk til Moses og bad om han ville gå i forbøn for dei og be Herren ta ormane bort. Herren hørde bønna, men på ein annan måte enn folket hadde tenkt seg.

Herren sa til Moses at han skulle laga ein seraform og setja han på ei stong, «så skal kvar den som er biten og ser på han, få leva» (v.8).

«Så laga Moses ein koparorm og sette han på ei stong. Og kvar gong nokon var biten av ormane, og han såg opp på koparormen, vart han i live» (v.9).

Seraformane, med si gift, kan stå som eit bilete på oss og vår synd. Samstundes som den opphengde seraformen i kopar var lik dei levande ormane, men utan gift, slik var Jesus eit sant menneske som oss, men utan synd.

«Og likesom Moses lyfte opp ormen i øydemarka, såleis skal Menneksonen lyftast opp...» (Joh 3:14).

Å sjå til for oss, var det ein lettvin måte å berga livet på, berre festa augo på den opphengde ormen. Men vi må tenkja på den fortvila stillinga dei var i. Alt håp om berging var i ferd med å ta slutt. Mange var alt døde, og det var berre eit tidsspørsmål kva tid det vart dei attlevande sin tur. Dei var i stor nød på grunn av si synd. Det er enkelt for oss som sit med fasiten og får sjå det i ettertid.

«Se, se, se og lev!»

I grunnen er det likt for oss som for dei. Som dei såg på koparormen – som peika fram mot den *komande* frelsaren, og vart i live, slik skal vi bli i live ved

Innhold, oktober 2013

Se og lev! Av Ingar Gangås	side 2
Koparormen. Av Ragnar Opstad	side 3
Kameleon-kristen. Av Odd Eivind Stensland	side 5
Den lykkelige sjel. Av Christian Scriver	side 9
Virkelig frihet. Av Ingar Gangås	side 11
Profeten Jeremia og vår samtid (5). Av Sigbjørn Agnalt	side 15
Elevene ved Bibelskolen på Fosnes høsten 2013.	side 19
Kven sigrar i ditt liv? Av Tormod Vågen	side 20

Kunstneren som arbeidet for Gud

Fortelling av Mia Hallesby

Da en av de store, praktfulle domkirkene i Frankrike ble oppført, satt en kunstner og arbeidet høyt oppe under kirkehvelvet. Han satt så høyt at intet menneskelig øye kunne oppdage en eneste detalj av hans arbeid.

Dag etter dag arbeidet han med sin meisel. Han tegnet og hugget og syntes aldri at han fikk det godt nok. En dag sa en venn til ham:

«Men kjære deg, hvorfor legger du hele din sjel i et så unyttig arbeid? Ingen vil jo kunne se det kunstverket som du tryller fram der oppe».

Da svarte kunstneren: «Jeg gjør ikke mitt arbeid for mennesker, men for den levende Gud!».

*Fra boken «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

å sjå i Ordet om *han* som *kom* som vår mellommann og levde eit fullkome liv for oss, og som til sist vart hengt på ein kross og tok den straffa som vi med vår synd hadde gjort oss fortente til.

«Han strauk ut skuldbrevet mot oss, som var skrive med bod, det som gjekk

oss imot. Det tok han bort då han nagla det til krossen» (Kol 2:14).

Det står ingen ting om korleis den dødssjuka sjølv opplevde det. Kanskje gjekk det ei tid før gifta var ute av kroppen. Kanskje vart han biten på nytt før han heilt hadde fått kreftene att. Det som er sikkert, og som har noko å bety, er: at når han vende augo mot ormen, «vart han i live».

«Hvem vil meg anklage?»

Dette seier oss noko viktig. Den ormegifta som er i meg, mi synd, den tok Jesus seg av på Golgata. Sjølv om eg framleis har gifta i meg – og framleis kjenner på syndig lyst, så er synda fråteken si makt til å fordømme meg.

«Er syndeskulda sletta av Jesu dyre blod, då er det skuldbrev borte som meg i vegen stod, og kven vil meg med nokon rett fordømme?» (Sb 251:8).

Også loven har tapt si makt til å fordømme den som trur på Jesus, for Jesus oppfylte loven for oss.

Loven kan framleis tala til oss og syna oss kva som er Guds vilje – og gjera sitt krav gjeldande, men vi er løyste frå den forbanninga som kviler over kvar og ein som ikkje oppfyller det som loven krev.

«Kristus kjøpte oss fri frå forbanninga under lova ved at han vart ei forbanning for vår skuld» (Gal 3:13).

Liksom *alle* som såg hen til koparormen, vart i live, slik skal *alle* som i Ordet ser hen til *han*, som koparormen peika fram imot, eiga *åndeleg* liv.

Kameleon-kristen

Av Odd Eivind Stensland

Kameleoner er en gruppe av skjellkrypdyr som er kjent for sin evne til raskt å skifte farge, forandre og tilpasse seg omgivelsene hele tiden. De fleste artene klatrer i busker og trær. Total lengde varierer fra ca. 3,0 cm til 68,5 cm. Øynene kan beveges uavhengig av hverandre.

I Bibelen nevnes kameleonen blant de urene dyr: «Blant de smådyr som kryper på jorden, skal disse være de mest urene for dere: muldvarpen og musen og alle slags firfisler, og anaka-firfislen, koah-firfislen og leta'a-firfislen, salamanderen og kameleonen. Disse skal være de mest urene for dere blant alle smådyr. Hver den som rører ved dem når de er døde, skal være uren til om kvelden» (3Mos 11:29-31).

Gud eller Ba'al

Når vi nevner kameleonen, så er det fordi den kan lære oss noe om den åndelige situasjonen som mange befinner seg i.

Elias var på Karmelfjellet og hadde oppgjør med avgudene. Her stilte han folket på valg. Dere må velge hvem dere skal tjene – enten Herren eller avgudene. «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham! Og dersom Ba'al er det, så følg ham! Men folket svarte ham ikke ett ord» (1Kong 18:21). Her måtte folket velge hvem de ville tjene. Det var Herren eller Ba'al. I oppgjøret på

Karmelfjellet viste Gud sin makt. «Da sa Elias til dem: Grip Ba'al's profeter! La ingen av dem slippe unna! – Og de grep dem, og Elias førte dem ned til bekken Kison og drepte dem der» (1Kong 18:40).

Slik går det når Gud ikke lenger får være Gud i ens liv, men avgudene får rom. Om vårt forhold til avgudsdyrkene sier han: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! For hva delaktighet har rettferd med urett? Eller hva samfunn har lys med mørke? (...) Og hva enighet er det mellom Guds tempel og avguder? Vi er jo den levende Guds tempel, som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem og ferdes iblant dem, jeg vil være deres Gud og de skal være mitt folk. Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren, og rør ikke noe urent! Da vil jeg ta imot dere» (2Kor 6:14;16;17).

Mammon

En avgud som har plass i mange hjerter er Mammon. Da tenker ikke

**Ungdomsleir på Haugli,
Vest-Agder 25.-27. oktober**

Talere og ledere: Karl Bø, Magnus Samdal, Martin Fjære og Asbjørn Fossli.

Påmelding til Olav Fossdal,
tlf: 919 91 040

Jesus bare på penger, men alt som har verdi for oss i stedet for Herren selv. Vår kirkes bekjennelse sier at vi er født til verden med et begjær. Så alvorlig er dette begjær at Gud har gitt oss to bud som omhandler det, det niende og det tiende budet. Der omtales det syndige begjær. «Vi tåler etter vår syndige natur svært dårlig at vi ikke har mer enn det vi har, at andre har mer enn oss eller at de har noe av det vi har lyst på. Uansett hvor godt et menneske har det, virker begjæret at det alltid er mer eller mindre misfornøyd og klager over det man ikke har eller kan få. Det får aldri nok. Derfor er den makt Mammon

representerer, uhyrlig. For Mammon kan jo, dersom vi får tak i den, skaffe oss det vi begjærer. Og der Mammon ikke kan nå direkte i klingende mynt, der begjærer vi yndest hos andre mennesker, karriere og til og med fusk og fanteri for å oppnå det vi vil. Eller vi turer frem i selvsikkerhet, forfengelighet og æresyke som drivkrefter i livet» (Aksel Valen-Sendstad).

Om dette skriver Martin Luther i Den store katekisme: «Se, slike folk har en gud, og han heter Mammon, dvs. penger og gods, som man setter hjertets lit til. Dette er den hyppigste avgud på jorden. Den som har penger og gods, vet seg trygg og er glad og uforferdet, som om han satt midt i Paradis – og omvendt: den som ikke har slikt, tviler og blir mismodig som om han ikke visste om noen Gud. For man vil finne meget få mennesker som er ved godt mot, ikke sutrer og ikke klager, om de ikke har Mammon. Det henger fast i vår natur like til graven».

Møtekalender

Oktober

08.-13.	Mosvik Gunnar Nilsson
08.-13.	Tørvikbygd Arne Thoresen
11.-13.	Trondheim Lars Fossdal
13.	Sannidal Reidar Heian
13.	Årnes Per Bergene Holm
17.-19.	Snillfjord Ingar Gangås
19.-20.	Askim Sigbjørn Agnalt
23.-27.	Varhaug Lars Fossdal
29.-03/11	Steinsdalen Immanuel Fuglsang

Dobbeltliv

For å vende tilbake til det som hendte på Karmelfjellet, så er det å «halte til begge sider» meget alvorlig. Dette viser seg i praksis på følgende måte: Når en er sammen med Guds folk på møter, så glir en så lett inn der. En deltar i sangen og i samtalen, en sitter og hører Guds ord som det mest selvfølgelige av det en gjør. En viser også engasjement ved at en deltar i arbeidet på bedehuset i form av dugnadsinnsats og andre ting som må gjøres. De en omgås vil si at her har vi en from, levende og ekte

kristen. Når møtet er forbi, og en kommer til hverdagen igjen, befinner den samme personen seg i helt annet lag, i verdslige og syndige lyster, og det vi skal merke oss, er at han også trives der. Også i dette laget, blant drikk og skråll og unyttig snakk, ler han, og han finner seg til rette. På arbeidsplassen er han som de verdslige kollegene, han glir inn i deres miljø, både når det gjelder takt og tone, og han deltar både i skitne vitser og kan også banne når han snakker. Han oppfører seg likt kameleonen. Han forandrer og tilpasser seg omgivelsene.

Vet du hva Bibelen kaller dette? «Troløse som dere er! Vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den som vil være verdens venn, blir Guds fiende» (Jak 4:4). Et slikt dobbeltliv går ikke. En er blitt Guds fiende. Dette viser dypest sett at det er hjerteforholdet til Jesus som ikke er rett. Veien tilbake er å omvende seg til Herren. Du må foreta et valg. Du må velge hvem du vil tjene.

Utroskap

I Sefanjabokens første kapittel møter vi dommen over Israel, ja over hele jorden. Hvorfor reagerer Herren som han gjør overfor dette folket? Det får vi blant annet vite i det femte verset: «Jeg utrydder dem som tilber himmelens hær oppe på takene, dem som tilber Herren og sverger ham troskap, men på samme tid sverger ved Milkom». Her er det noen som prøver å tjene to herrer samtidig. De vil både tjene Herren og Milkom, som er am-

monittenes avgud (1Kong 11:5,33). En har noen «på si».

Er det noe i vårt liv som tar den plassen Gud skulle hatt, når en ser det i lys av hva Luther sier om hva en Gud er? «En gud er den som en skal vente seg alt godt av, og som en skal ta sin tilflukt til i all nød. Det som ditt hjerte henger ved og setter sin lit til, det er altså din gud». Man vil ha Kristus «på si», mens hjertet er alle andre steder. Men Herren krever «ekteskap». Enten er vi med ham, eller vi er imot ham.

«Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon» (Mat 6:24). Den som forsøker å tjene to herrer, tjener i virkeligheten kun én – og det er ikke Gud.

Falskhet og synd

Denne kameleonske måte å leve på, der en tilpasser seg omgivelsene, er i virkeligheten et dobbeltliv. En grunn til at en lever slik, er at en vil bli akseptert av de andre. Å leve et dobbeltliv er ikke noe nytt. Noen israelitter prøvde på det, men de ble advart av profeten Jesaja: «Ve dem som vil skjule i det dype for Herren det de har fore, de som gjør sine gjerninger i mørke, og som sier: Hvem ser oss, og hvem kjenner oss?» (Jes 29:15).

«La oss holde høytid, ikke med gammel surdeig, ikke med ondskapens og lastens surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød!» (1Kor 5:8). «Ondskapens og lastens surdeig» er

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rølsnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: **412 45 598**
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Disse vil da bli tilsendt et nummer av bladet, sammen med et brev med spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått en svarsendingsavtale med Posten, der de som ikke ønsker å motta bladet, kan returnere svarbrevet uten at det koster dem noe.

ikke syndefordervet som hvert enkelt menneske har. En kristen bærer også synden med seg, som er «fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene» (1Pet1:18). Derimot er dette det falske sinn, som gjør synd, som lever i urettferdighet og laster. Sammenhengen som vi leser dette i, er at i Korint har det vært drevet hor blant menighetens medlemmer. Korint var en av de største byene i oldtidens Hellas og den fornemste handelsbyen. På nytestamentlig tid hadde trolig Korint bortimot en halv million mennesker. Handel, sjøfart og håndverk var næringsveiene. Byen ble også kjent for sitt lettsinn. Å «leve korintisk» var blitt betegnelse på det å leve et utsvevende liv. «I det hele høres det om hor blant dere, og det slikt hor som ikke engang nevnes blant hedningene: at en mann lever med sin fars hustru» (1Kor 5:1). I stedet for å ta avstand fra dette, og sørge over sin synd, er de «oppblåste» (v.2). Hva gjør de i stedet? De roser seg av hva de har gjort (v.6). Dette viser at de har ikke forstått alvoret i situasjonen.

Vend om!

La oss vende om og bekjenne våre synder!

«Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:8-9).

Den lykkelige sjel

Av Christian Scriver

Den sjel som har syndenes forlatelse, er en lykkelig sjel. Den kaller Gud Far. Som Far har Gud overtatt alle en fars forpliktelser overfor meg. Han sørger for meg og verner meg mot alle farer, frir og frelser meg fra alt ondt. Jeg kan trygt kaste min sorg på Gud, for han har omsorg for meg. Fra min Far kommer bare gode kår. Lykke og ulykke, sorg og trøst kommer fra den samme Fars hjerte. Skulle ikke dette skaffe meg sjelero selv i den største nød og sorg? Gud er en Far, enten han tukter meg eller etterjager meg med sine velgjerninger. Særlig vil han være enkers og farløses Far. Du som ingen far har på jorden, skal vite at du har en allvitende og allmektig Far i himmelen.

Skjult lykke

Dette er Guds barns lykke. Barnerettens herlighet vil i dette liv være skjult. «Deres liv er skjult med Kristus i Gud.» Som Guds elskede, hellige, utvalgte, som konger og prester for Gud er Guds barn og Guds arvinger og Kristi medarvinger. De er «løftets arvinger» (Heb 16:7). «Alt hører Herren til» (1Kor 3:21). Skal dere så være bedrøvet over at dere ikke har det som verden? Verden har skyggen, dere har virkeligheten. Deres rikdom er Guds nåde, Guds himmel og alt hva Gud eier og har. Deres pryde er Jesu Kristi rettferdighet. Deres tjenere er de hellige engler. Verden kjenner ikke

dere. Men den kjenner heller ikke Gud. «Når Kristus, deres liv, åpenbares, skal også dere åpenbares med ham i herlighet» (Kol 3:4). Skal da din herlighet i Kristus her være skjult under trengsel og møye, så skal du vite at det er best for din egen skyld. Du må alltid eie det ydmyke hjerte som trenger Guds nåde. Og ser du en gammel pilgrim i usle pjalter, foraktet av verden, så skal du tenke på at her har du et Guds barn som hjemme i Guds himmel skal være smykket med den lange, hvite kjortel og stå der som en Jesu brud for Guds trone. Her har du en bolig for Den Hellige Ånd. La Guds Ånd få lære deg hvor ussel verdens herlighet er, og la ham få åpne dine øyne for hva du eier i din Gud og i din Frelser! Og selv om alle djevler ville si deg at dine synder ikke var deg forlatt, så ville du ikke tro dem. Kristus er død for deg. Føler du så ingen fred og glede i ditt hjerte, men bare angst og skrekk, så skal du vite at her gjelder det ikke å dømme etter din følelse, men bare etter Guds ord.

Den elendige og sorgfulle sjel

Det gikk to gode, gudfryktige venner sammen på en vei. Den ene så så tungsindig og mismodig ut. Dette så den andre. «Det er visst lenge siden sist du har lest i Siraks bok», sa han: «Gi ikke din sjel hen til sorg, og plag deg ikke selv med dine tanker! Elsk din sjel og trøst ditt hjerte og driv sorg

langt bort fra deg. For sorg har forder-
 vet og drept mange og er til ingen nyt-
 te». Skulle ikke en døpt kristen og et
 Guds barn være glad i sin Gud og i
 hans nåde? Skulle vi som har samfunn
 med Jesus Kristus, gå og henge med
 hodet? Hva hjelper det å gå og sørge
 og gremme seg? «Et glad hjerte gir god
 legedom; men et nedslått mot uttørker
 benene» (Ordspr 17:22). «Ja, jeg und-
 rer meg over at du bestandig kan være
 så glad», svarte den første. «Jeg kan
 ikke rive meg løs fra mitt tunge sinn.
 Og skulle jeg ikke sørge? Hva er jeg?
 Hva er mitt liv? Hva er denne verden?
 Jeg er et syndig, elendig menneske.
 Jeg drages med dette dødens legeme
 som synden bor i. Jeg ligger i en stadig
 strid med meg selv. Mine tanker flagrer
 hit og dit. Jeg er redd for at jeg er en
 hykler. Jeg er ikke fornøyd med min
 egen kristendom. Hvordan skal så Gud,
 rettferdig og hellig som han er, kunne
 være fornøyd med den? Og livet er jo
 bare sorg og møye. Ikke før en ulykke
 er forbi, før en annen står for døren.
 Verden er en jammerdal. Guds kirke er
 splittet og ødelagt. Urettferdigheten tar
 overhånd. Hvordan kan jeg være glad?
 Når vi så er kommet gjennom dette
 bedrøvelige liv, skal vi stå for Guds
 domstol. Jeg kan ikke annet enn klage
 og sukke, gråte og sørge».

Den glade og lykkelige sjel

«Ja, jeg forstår nok hvorfor du går
 med ditt tunge sinn og alle disse triste
 tanker», sa den andre. «Men du glem-
 mer det som kan vekke glede hos en
 kristen. Er du da ikke *mer* enn et elen-

dig og syndig menneske? Er du ikke et
 gjenfødt Guds barn, en Jesu Kristi eien-
 dom og et tempel for Den Hellige Ånd?
 Bor bare synden i deg? Bor ikke også
 Kristus ved troen i ditt hjerte? Er du
 ikke ved dåpen innpodet i ham? Har du
 ikke Den Hellige Ånd som roper i ditt
 hjerte: «Abba, Far?» Det er bra at du
 kjenner at ditt hjerte er gjenstridig og
 falskt. Men du eier da ved troen på din
 Frelser rettferdighet og salighet. Ånden
 strider mot kjødet. Det forteller at din
 tro er sann. Du er ikke fornøyd med
 deg selv. Men de som er de største syn-
 dere i sine egne øyne, er ofte de største
 helgener i Guds øyne. «Din trengsel er
 kortvarig og lett og virker en fylde av
 herlighet i overmål på overmål». Skulle
 du ikke rose deg av ditt kors? Verden er
 nok en jammerdal; men vi skal da ikke
 bli der til evig tid. Vi er gjester og pile-
 grimer her. Gud verner om oss, den
 Herre Jesus er vår fører, Den Hellige
 Ånd vår trøster, og de hellige engler
 våre reisefeller. Dag for dag kommer
 vi nærmere målet, det himmelske Jeru-
 salem. Satan og verden kan gjøre hva
 de vil. Ved Guds nåde kommer vi frem
 til himmelen. Guds kirkes sørgelige kår
 går oss til hjertet. Men det kan ikke for-
 styrre freden og gleden i vår sjel. For
 Guds faste grunnvoll står og har dette
 segl: «Herren kjenner sine». Når vi
 dør, begynner vi i virkeligheten å leve.
 Døden fører oss fra verden inn i him-
 melen, fra uro til hvile, fra trengsel til
 glede, fra jammerdalen til frydedalen». Dette er en lykkelig sjel.

Fra «Sjeleskatt», Lunde forlag 1988

Virkelig frihet

Av Ingar Gangås

«Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. De svarte ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært treller under noen! Hvordan kan du da si: Dere skal bli fri? Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. Men trellden blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri. Jeg vet at dere er av Abrahams ætt. Men dere søker å drepe meg, fordi mitt ord ikke får rom hos dere.»

Joh 8:31-37

Det var under løvhyttefesten (Joh 7:2f) at Jesus sa dette.

Løvhyttefesten

er en stor familiehøytid i Israel. Den holdes i september/oktober. Da bygger de løvhytter på takene, i hagene eller på balkongene, til minne om utgangen fra Egypt. Det er også en takkefest til Gud for hans velsignelse og for grøden som de har høstet inn.

Midt under denne festen (7:14) gikk Jesus opp i templet for å lære folket og de eldste. Han fortalte at han var sendt fra Gud: «for fra ham *er jeg*» (7:29), og han forsvarte seg, ut fra Moseloven, mot beskyldningene om å ha brutt sabbaten.

På den siste, store dag i høytiden gikk de i prosesjon fra templet til Maria-kilden (kilden som gir vann til Siloamdammen), hvor det ble lest fra Jes 12:3: «Dere skal øse vann med glede av frelsens kilder». Jesus ropte da ut slik at alle skulle høre det: «Om noen tørster, han komme til *meg* å drikke!» (7:37). Ordene minner om Jes 55:1: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene!» Jesus fortsatte: «Av hans liv skal det renne strømmer av levende vann» (7:38).

Gjentatte ganger fortalte Jesus dem hvem han var: «*Jeg er klippen*», «*Jeg er livets vann*» og «*Jeg er verdens lys*» (8:12). Tidligere hadde han sagt dem at han var «livets brød» (6:48). Alle hans gjerninger bevitnet det samme. Men dette bare forarget mange av fariseerne og de skriftlærde, som hadde bestemt seg for at Jesus ikke svarte til deres Messiasforventninger.

Det ble splittelse i flokken. Noen trodde at Jesus var Messias, mens andre ble opprørte og harme. De ville ikke høre sannheten og tro at Jesus var Guds Sønn, kommet fra himmelen.

Guds Sønn

Jesus viser til at han er kommet for å ære Faderen, og at han gjør hans vilje som har sendt ham. Og han føyer til at «den som tror på meg» og vil «gjøre Faderens vilje», skal «kjenne om læren er av Gud».

→

Fariseerne og de skriftlærde var nettopp opptatt av å gjøre Guds vilje. De mente om seg selv at de var sanne etterkommere av Abraham. Jesus avslørte dem og kalte dem treller. Bare den som er fri og kjenner Jesus som Guds Sønn og tror på ham, er ekte barn av Abraham. Derfor sa Jesus til dem: «Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler» (8:31). Og han fortsatte: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (8:36). Videre fikk de høre at hadde de kjent *ham*, hadde de ikke søkt å drepe ham. Dette skapte sterke reaksjoner, og de ville steine Jesus (8:59). De kunne ikke gå med på at Jesus hadde rett og at de var treller.

Guds vilje og hjerteforholdet

Å «gjøre Guds vilje» vil her si det samme som å tro på Jesus og la hans vilje bli bestemmende for livet. Jesus sier: «Vær ikke øyentjenere som bare vil gjøre mennesker til lags, men som Kristi tjenere, så dere gjør Guds vilje av *hjertet*» (Ef 6:6). Fariseerne var opptatt av å tekkes Gud og gjøre hans vilje. Men det var selve hjerteforholdet til Jesus det var noe galt med. De tok det svært nøye med lovens bokstav, ja de ville ære Gud ved å være gode eksempler for folket, men de levde ikke i nådens og syndsforlatelsens rike. Evangeliets lys hadde ikke gått opp for dem. De var lovtreller som sto Jesus imot. Bare den som lever i troen, lever i overensstemmelse med Ordet. Det «nye hjerte» bøyer seg for *alt* Guds Ord, lever *av* det og *for* det. Men fariseeren har ikke erfart gjenfødelsens under.

Han har ikke «mistet seg selv!» og gått konkurs på alt sitt eget. Alle hans gjerninger er bestemt av hans egen vilje.

Kjennetegn på en lovtrell

Lovtrellen søker sin egen ære og taler av seg selv (Joh 7:18), sier Jesus. Han takker Gud for at han ikke er som andre mennesker: «To menn gikk opp til templet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en tollere. Fariseeren sto for seg selv og bad slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarer – eller som denne tolleren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener. Men tolleren sto langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg syndere nådig!» (Luk 18:10-13).

- Fariseeren strever med å holde loven og gjøre så godt han kan.
- Han gleder seg ikke over nåden og trenger ikke syndenes forlatelse.
- Han tåler ikke at syndere blir frelst av bare nåde (den hjemmenværende sønn, Luk 15).
- Han tar ikke Guds ord til hjertet for å bøye seg for det og leve etter det.
- Han ser ikke sin fortapte stilling.
- Han har ikke sin glede i Jesus alene.

Gal 4:22-29 forteller oss grunnen til at trellen har det slik. Han er født på fjellet Sinai. Arvingen derimot fødes på grunn av løftet.

«Det står jo skrevet at Abraham hadde to sønner, én med trellkvinnen og én med den frie kvinne. Trellkvinnens sønn ble født etter kjødet, men den

frie kvinnes sønn ble født på grunn av løftet. I dette ligger en dypere mening. For disse kvinner er to pakter. Den ene er fra berget Sinai, og den føder barn til trelldom. Dette er Hagar. Hagar er berget Sinai i Arabia, og svarer til det Jerusalem som nå er, for det er i trelldom med sine barn. Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er vår mor. For det står skrevet: Gled deg, du ufruktbare, du som ikke føder! Bryt ut i jubelrop, du som ikke har fødselsveer! For den enslige kvinne har mange flere barn enn hun som har mannen. Men vi, brødre, er løftets barn, likesom Isak. Men han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden. Og slik er det nå også».

Trellen blir født etter kjødet og er under lovens herredømme. Han blir til på menneskelig vis og lever i trelldom. Den frie kvinnes sønn fødes på grunn av løftet og er fri i evangeliet.

Hva er frihet?

Frihet er å kjenne – ikke bare vite om – sannheten. Han opplever at sannheten frigjør, blir satt fri ved Ordet. – Blir dere værende i mitt ord, sier Jesus, skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere (Joh 8:31-32). Jesus utdyper dette ved å si: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (8:36). Jesus er sannheten. Ved troen på *ham* blir du virkelig fri.

Hvordan bli satt i frihet?

Du blir ikke frelst ved egne anstrengelser eller ved å oppleve en følelsesmessig ekstase. Nei, du settes inn i barnekår

– en ny stand og stilling. Du fødes på ny ved en inngripen «ovenfra».

«Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord» (Rom 10:17).

Du blir frelst ved å *høre*. Loven dømmer deg til konkurs på alt ditt eget, og evangeliet åpenbarer Jesus for ditt hjerte. Det skjer ved gjennfødelsens under. Blikket ditt rettes vekk fra deg selv og til Jesus.

Den som har fått høre ordet om Jesus og er blitt fridd ut fra trellelivet, begynner å prise Jesus for syndenes forlatelse. Den største frihet er å ha fred med Gud i en god samvittighet. Vi nevner noen kjennetegn:

- Han gleder seg i Jesus alene, Ordet alene og nåden alene.
- Han søker Guds ære, og ønsker bare å leve til hans behag.
- Synden er hans daglige plage.
- Han søker de helliges samfunn.
- Han må lese og grunne på Ordet, og sørger over at så få vil høre det.
- Han er redd for å bedra seg selv.
- Han må vitne om det han har sett og hørt.
- Han er villig til å tåle lidelse.

Den frelsende tro

Mange av jødene var «kommet til tro» på Jesus (8:31). Likevel sa Jesus til dem at dersom de ble værende i hans ord, skulle de bli hans disipler *i sannhet*. De var altså ikke *sanne* disipler, noe manglet.

Det er lett å bedra seg selv og tro at alt er i orden. I samtalen videre ble

de avslørt. De mente de hadde det rett fordi de var av Abrahams ætt. Men den sanne tro kan ikke støtte seg på kunnskap eller jordiske slektsbånd.

Frelsende tro er å ha visshet i *Jesus* og regne med «det usynlige»: «Men tro er full visshet om det som en håper, overbevisning om ting en ikke ser» (Heb 11:1). Den som eier en frelsende tro, har et hjerte som er rettet på Jesus, slik det står i Rom 4:3-8: «Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet. Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet. Slik priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger. Salige er de som har fått sine overtredelser tilgitt og sine synder skjult. Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd».

For de sanne etterfølgere av Abraham, er troen på egen overgivelse eller beslutning noe som ikke holder mål. Følelsene i hjertet er for ustadige til å gi noen varig trøst. Forsøk på forbedring er feilslått. «Troen på troen» er borte. Gamle opplevelser er ikke nok å stole på. Gjerningene kan ikke hjelpe. Alt er blitt galt med en selv, men nå er Jesus blitt hjertets kjæreste eie. I *ham* har jeg *alt*. Dette er å eie Jesus – i Ordet. Frelsen er ordnet av min stedfortreder. Nå vet jeg at han har tatt alle mine synder på seg. Guds Ånd vitner med min ånd at jeg er et Guds barn. Det er å eie barnekårets ånd som roper Abba, Far!

Hvem er *ekte* Abrahams barn?

Jesus svarer selv på det i Luk 19:9. Han sier om tolleren Sakkeus, etter at han har tatt imot Jesus i sitt hus: «I dag er frelse blitt dette hus til del, siden også han er en Abrahams sønn. For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt».

Tollere og syndere holdt seg nær til Jesus for å *høre ham*. Sakkeus måtte se Jesus, *hvem han var*. Dette er Abrahams barn, som trenger *Jesus* og henger fast ved ham.

Hva er virkelig frihet? Martin Luther har sagt i heftet «Et kristenmenneskes frihet»:

«Et kristenmenneske er en fri herre over alle ting, og ikke underlagt noen. Et kristenmenneske er en villig tjener i alle ting, og underlagt enhver».

Årsaken til at Luther sammenfatter en kristens frihet slik, er at på den ene side er et Guds barn fri i sin samvittighet, fordi han har en tilregnet rettferdighet i Jesus. «Guds Sønn har gjort meg fri fra satans tyranni». Du er fri fra loven og syndens herredømme og satt over i Jesu nåderike.

Samtidig er en da blitt en Jesu Kristi trell. I sin ferd og gjennom sine handlinger, vil en gjerne være det overfor sin neste som det Kristus har vært overfor ham selv. Kjødet kan ikke gis frihet. «Når det gjelder mitt liv», sa Martin Luther, «da skulle jeg ønske at jeg var den største av alle helgener».

Sann kristen frihet er å leve i Kristus og *for* sin neste, sier han videre. Dette er virkelig frihet.

Profeten Jeremia og vår samtid (5)

Av Sigbjørn Agnalt

Urettferdighetens forførelse

På Jeremias tid fikk avgudsdyrkelsen stor utbredelse i landet. Folket trodde på avgudene og tilba dem. Med avgudsdyrkelsen fulgte også mye fest og løsslupenhet. Det gjorde den tiltrekende og forførende. Her var det ikke tale om folkets synd, ingen Herrens lov som skulle følges. Det var fri seksuell utfoldelse, med prostitusjon som en del av gudsdyrkelsen. Hemningene var borte, og alt var berusende og herlig. I profeten Jeremias bok, kapittel 44 og versene 15–19, ser vi at det var særlig kvinnene som gikk i bresjen for avgudsdyrkelsen, og mennene støttet opp og syntes det var alle tiders. De dyrket himmeldronningen. Det var et annet navn på Astarte. Med dyrkelsen av henne fulgte også en hedensk kultur. Hun kalles i 2Kong 23:13 for Sidoniernes styggedom. De brant røkelse, det betydde tilbedelse og lovprisning. De utøste drikkoffer, det var vin hvor guden skulle ha sin del, og de som ofret skulle ha sitt. Dermed ble dette en orgie i rus og umoral.

Det er ikke vanskelig å se paralleller fra dette til vår egen tid. Siden begynnelsen på 1960-tallet har vår europeiske kultur, som har sine røtter i kristen tro og lære, blitt oversvømt og fortrent av en ny kultur, den som med et samlebegrep kalles for «rocke-kulturen». Denne fikk også veldig raskt innpass i kristne sammenhenger og er

blitt en viktig del av gudsdyrkelsen i de fleste kirker og menighetshus i dag. Det som er hovedsaken i denne kultur, er musikken. Den har mange sjangere, men for å forenkle det hele bruker vi fellesbetegnelsen rocke-musikk.

I vår tid er den rådende oppfatning i kristne kretser at musikken er nøytral. Her er det ikke snakk om at noe er godt eller ondt. Alt kan brukes, og det er ikke nødvendig å være på vakt og spørre

Møtekalender

November

02.-03.	Askim Reidar Heian
06.-10.	Gyland Henric Staxäng
08.-06/12.	Peru Ingar Gangås
10.	Sannidal Martin Fjære
17.	Randaberg Lars Fossdal
17.	Årnes Asbjørn Fossli
22.-24.	Skjerve Steinar Kvalvik
26.-01/12	Østre Kvelde Arne Thoresen
29.-01/12	Trondheim Per Bergene Holm
30.-01/12	Årnes Lars Fossdal

hva musikken utretter *med* og *i* sine tilhørere. Vi møter i dag en nesten total blindhet og bevisstløshet blant kristne hva angår musikk, i nær sagt alle sammenhenger. Dette er vår tids forførelse til synd og umoral som ikke står tilbake for frafallet på Jeremias tid.

Rusmusikken

Musikk må i vesentlig grad bedømmes etter dens virkning. Jesus sier: På frukten skal treet kjennes. Det er to sider ved denne musikken det er viktig å være klar over:

For det første: Det er en musikk hvor rytme og klang er de avgjørende elementene. Dette gjør at musikken har en berusende effekt på de som lar seg rive med av den. Det er virkningen, opplevelsen den gir, som er musikkens mål. Rock er rusmusikk!

For en tid tilbake sto følgende i Dagen: «Rusa på megakirker». Forskere ved University of Washington har avdekket forandringer i hjernen hos mennesker som deltar på lovsangsmøter i megakirker. Vi ser en opplevelse av total glede, om igjen og om igjen, derfor sier vi at det ligner narkotika. Den gjør at kirkegjengere kommer tilbake for mer. Forfatterne bak undersøkelserne sier den religiøse rusfølelsen erfares som en cocktail av oksytocin, et velværehormon som produseres i hjernen. Denne russtemningen skapes ved deres unike lovsangsstil. Den moderne musikken, kameraene som viser smilende, dansende, syngende eller gråtende tilbedere på store skjermer, og ekstremt karismatiske ledere hvis

taler berører enkeltmennesker på det følelsesmessige plan – alt dette skaper en sterk positiv emosjonell (følelsesmessig) erfaring» (sitat slutt). Det er musikken som er hovedsaken i dette, «rusmusikken» gir en opplevelse av lykke og av å bli løftet oppover. Vi får en «musikk-skapt oppbyggelse» som ikke har noe med Åndens og Ordets gjerning å gjøre.

Dansen

Det andre er dansen som følger med. Denne musikken oppsto i de svartes kvarter i sørstatene i Amerika. Det var i bordeller og restauranter, hvor fyll og hor florerte. Der lyktes man med å lage en musikk, med en form og rytme som skapte en ny dans. Det man før utfoldet i en seng på et mørkt rom, kunne man nå få utløp for, og bli stimulert til, gjennom den nye musikken. Man fikk en sterk erotisk dans. Det er musikken som skaper dansen, rytmen gir impulsene til bevegelsene. Samtidig fortrenses og lammes de naturlige sperrer og blussel som mennesket har mot slike utskielser og umoral. Det som var utenkelig og en stor skam før denne musikken kom, skjer nå i full offentlighet uten spor av skam. I vår tid er det ingen grense for hva som vises fram sammen med denne musikken, selv ikke på podiet ved kristne møter.

Musikken er den samme, og virker det samme, enten den spilles i bordeller eller kristne møter. Man kan ikke kristne rocke-musikken. Det er like umulig som å kristne bordellvirksomheten. Kristen musikk må ha en an-

nen form, den må lyde annerledes. Det finnes ikke kristen-rock, rock er kristendommens motpol og rake motsetning fordi den er en eksponent for fri sex, opprør og rus. Rockens historie taler med all mulig tydelighet om hva som er dens frukter. Rusmusikken har ført kolossalt mange videre til rusmisbruk med alkohol og narkotika. Den har ført med seg fri seksuell utfoldelse gjennom dans og utukt. Den er et opprør mot det rene og hellige slik det er åpenbart for oss i Guds ord.

Det betyr ikke at dette er dårlig musikk i betydningen dårlig utført arbeid. Dette er musikk med høy kvalitet i forhold til det som er hensikten. Her er ingen ting overlatt til tilfeldighetene. Ved å lytte til slik musikk utsettes vi for en målrettet, høyeffektiv påvirkning, som utretter nøyaktig det som er hensikten overfor dem som lytter til den.

Dette er musikk som setter mennesket i sentrum, for den virker på oss og i oss på en uhyre effektiv måte. Kroppen våkner til liv og settes i bevegelse, følelseslivet ruses opp. Den virker oppkvikkende, og opplevelsen av frihet, lykke og «salighet» blir sterk og nær. Og i denne musikkskapte lykkerus med «meg selv» i sentrum, lovsynges Jesus. Derfor er dette avgudsdyrkelse, hvor man dyrker seg selv. Man tilber, lovsynger og dyrker Gud ved å tilbe seg selv.

Ånden bruker Ordet

Helt annerledes er det med de kristne sangene og salmene som springer ut

Guds ord vender aldri tomt tilbake!

Carl Olof Rosenius har sagt:

«En skarp kniv kan gjøre stor nytte for seg hvis den blir brukt riktig. Men galt brukt gjør den stor skade. Slik er det også med Guds ord. Det er 'en duft av liv til liv', eller også 'en duft av død til død'.

Guds ord er aldri uten virkning. Enten virker det til velsignelse eller også det stikk motsatte. Det ligner solen. Solens lys er til glede og trivsel for skapninger som er i virksomhet om dagen. Men nattfuglene blir bare blendet av den. Solens varme gjør vokset mykt, men leiret hardt som stein. Så forskjellig kan solen virke.»

Hør derfor Guds ord for å ta det til ditt hjerte og lev etter det!

fra den klassiske, europeiske musikktradisjon. Disse sangene er melodiske. Her er melodien, og ikke rytmen og følelsen, hovedsaken. Melodiene drar oss til teksten og gjør at Jesus og budskapet kommer i sentrum, ikke vår kropp og følelse. De har en ro og hvile som lar oss få ro fra oss selv, glemme oss selv og lytte til budskapet. Melodisk musikk hjelper oss til

å bli stille for Ordet og til å lytte.

En innvending som stadig dukker opp, er at musikk ikke har noe med teologi og Guds ord å gjøre. Det er en besnærende villfarelse. Carl Fredrik Wisløff uttalte på et møte på Laberget leirsted i Nord-Trøndelag i 1995: «Den moderne sangen og musikken er blitt et av de viktigste virkemidler til å bryte ned Guds ord». Det vil si: til å få mennesker bort fra Guds ord. Ånden bruker Ordet, og der hvor menneskene dras bort fra Ordet, skjer ikke Åndens gjerning. I Thomas Manns roman, «Doktor Faustus», lar han satan si: «Et høyteologisk anliggende er musikken – i likhet med synden, i likhet med meg». Satans musikkteologi er hans mest effektive middel innad i menighetene i dag til å forføre mennesker bort fra Jesus.

«Profetene profeterer løgn, og prestene styrer etter deres råd, og mitt folk vil gjerne ha det slik. Men hva vil dere gjøre når enden på dette kommer?» (Jer 5:31). Vil vi også ha det slik, vil vi følge med strømmen? Men det kommer en ende, én dag må vi våkne, da Gud

gjør slutt på rusen. Hva da? Ja, hva vil dere gjøre når enden på dette kommer?

Veien til det gode

Gud har et annet budskap til oss gjennom Jeremia: «Så sa Herren: Stå på veiene og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler» (6:16). Det finnes noen veier som er laget for oss av Gud, de gamle stier. De som Guds folk har gått på helt fra tidenes morgen. Det er veien som fører til det gode. Her lyder det: «Vend tilbake dere frafalne barn! Jeg vil lege deres frafall» (3:22). Gud, vår Far, vil og kan lege alt, gjøre fullkomment godt igjen det som er ødelagt mellom oss og ham. Han kan gjenopprette det tapte, føre oss tilbake til kilden med levende vann. Kilden er ikke følelsesrusen og avgudsdyrkelsen, men Herren, slik han har åpenbart seg i Skriften gjennom Sønnen, og profeters og apostlers vitnesbyrd. Det er veien til hvile, den som gis vår sjel, borte fra verdens larm, når vi gjennom å høre, får se Herren. Hvilen er utenfor oss, i det som Jesus har fullbrakt for oss. Da får vi se Jesus alene, i stedet for oss selv, og får hvile i hans verk alene, i stedet for å bygge på virkninger i oss selv. Det kan bare skje i den stillhet hvor Ånden, gjennom Ordet, åpenbarer sannheten for oss. «Men Herren er i sitt hellige tempel. Vær stille for hans åsyn all jorden» (Hab 2:20).

Husk Bibelkurset på Bibelskolen på Fossnes 12.-17. november!

Talere og lærere: Sigbjørn Agnalt, Ragnar Andersen, Per Bergene Holm, Lars Fossdal, Egon Jensen, Olaf Klavenæs og Mikkel Vigilius («Mann og kvinne i bibelsk lys»).

Påmelding til André Heian,
tlf: 411 01 223

Siste del av serien

L&E

Elevene ved Bibelskolen på Fossnes høsten 2013

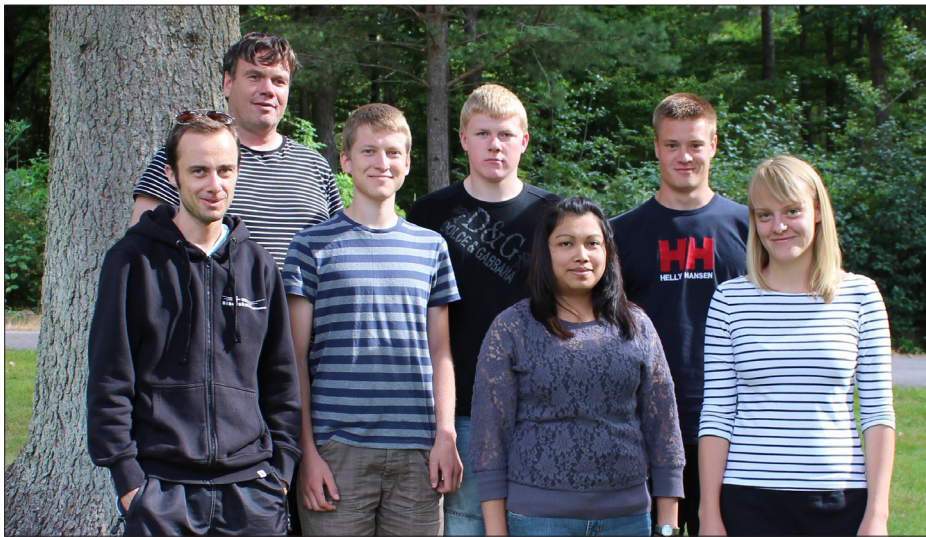

Foto: Per Olav Kapstad

F. v.: Kjetil Bregård (Klepp), Trond Haugan (Hvittingfoss), Håkon Bergene Holm (Larvik), Vegard Heian (Larvik), Christy Calvin Hernandez (Nøtterøy/Filipinene), Jon Ragnar Fossdal (Gyland) og Erika Eriksson (Upplands Väsby, Sverige).

Lørdag 17. august var det åpningsfest og oppstart for høstens kull ved Bibelskolen på Fossnes. Lars Fossdal talte over 2Krøn 12:1-2: «Men da Rehabeams kongedømme var blitt *trygget*, og han var blitt mektig, *forlot han Herrens lov*, og hele Israel med ham. Så hendte det i kong Rehabeams femte år at Sisak, kongen i Egypt, drog opp mot Jerusalem – for de hadde båret seg troløst at mot Herren».

Å leve i gjenstridighet med Guds Ord er å forlate Herren. Men evangeliet er en kraft fra Gud til frelse. Og veien til himmelen går gjennom

å miste seg selv og sitt eget liv.

Et år på bibelskole er et godt valg, men det innebærer også en daglig kamp. Det er så lett at tid over Bibelen ender med dette: «... men verdens bekymringer, rikdommens bedrag og *lyst til andre ting* kommer inn og kveler ordet, så det blir uten frukt» (Mar 4:19).

Må vi legge årets bibelskoleelever i Guds hender – at hver enkelt elev får et møte med Jesus som sin personlige frelser.

Ref.: Marie Louise Bergene Holm

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kven sigrar i ditt liv?

Av Tormod Vågen

«Då samrådde eg meg ikkje med kjøt og blod.»

Gal 1:16

Når Gud talar, seier mennesket sjeldan tvert nei. Om det gjorde open motstand, ville samvitet verta uroleg. Difor går den gamle natur ein annan veg for å sleppa gjera Guds vilje.

Han går inn på satans diskusjon og bortforklaring. Hadde Paulus gjort dette, ville han ha vorte ein farisear til sin døyande dag. For det smakar ikkje for kjøt og blod å leva Kristi liv. Vårt gamle vesen er egoistisk og sjølvkjært. Det vil seg sjølv, og ber mothug mot Gud.

Når ordet ikkje samsvarar med vitet, trur syndaren meir på seg sjølv enn på Gud. Læra om synd og nåde høver ikkje med det gamle mennesket sine religiøse og moralske kjensler. Bibelen seier at det naturlege menneske tek ikkje imot det som høyrer Guds rike til. Det kjennest som ein dårskap.

Vi kan såleis lett skjøna korleis det går når mennesket samrårer seg med kjøt og blod i åndelege saker. Eg kjenner dei som i årevis har tenkt å gi Gud sitt hjarta. Men alltid har dei vege for og imot. Alltid har det gamle mennesket sagra, og etter kvart miste dei evna til å velja.

Skulle du vera ein av desse ulukkelege, vil eg be deg venda øyra til Guds tale og handla trass i kjøtet sin protest. Det vil alltid kjennast som eit vågestykke å lyda Gud. Men utan eit slikt steg i tru vert du aldri frelst.

Lat livet åt denne apostelen fortelja deg at det svarar seg å lyda Gud. Ned gjennom tidene har han stått som eit lysande føredøme på sant mannsnot. Få menn har tent vår ætt som han, og i dag syng han sigerssongen i Guds rike. Løyn- domen til hans kraft og siger låg i lydnaden mot Gud.

*Frå andaktsboka
«I kongens nærleik»*